

Sygn. akt V KZ 13/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku skazanego **R. G.** o wznowienie postępowania w sprawie II K [...] Sądu Rejonowego w M., prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 7 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Ka [...] po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 3 kwietnia 2014 r., zażalenia skazanego R. G. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt II AKo [...] o odmowie przyjęcia wniosku

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] odmówił przyjęcia, sporządzonego i podpisanego przez R. G., wniosku o wznowienie postępowania w powyżej wskazanej sprawie, wobec tego, że „wniosek nie spełniał warunków formalnych”.

Na to zarządzenie zażalenie, nazwane „apelacją”, wniósł skazany R. G.. Zakwestionował w nim zasadność skazania go – w powyżej przywołanej sprawie – za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. Podniósł, że przypisano mu sprawstwo tego czynu, pomimo że, ani organy ścigania, ani Sąd Rejonowy w M., „nie mieli na to żadnych dowodów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Podnoszone w nim okoliczności nie mają znaczenia dla oceny zasadności zaskarżonego tym zażaleniem orzeczenia. Przedmiotem kontroli instancyjnej w niniejszym postępowaniu odwoławczym nie jest wydany w sprawie II K [...] Sądu Rejonowego w M. prawomocny, i już w zwykłym trybie niezaskarżany wyrok, ale wyłącznie samo zaskarżone zarządzenie. Stąd też podnoszone w zażaleniu fakty dotyczące (rzekomo) bezpodstawnego (z powodu „braku dowodów”) przypisania skazanemu sprawstwa przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., w postępowaniu karnym o którym wznowienie on wnosi, pozostają w ogóle poza granicami, możliwej do przeprowadzenia, w niniejszym postępowaniu, kontroli instancyjnej. Ta bowiem – jak to już odnotowano – odnosić się może tylko do oceny zasadności i poprawności zaskarżonego zarządzenia. Dokonanej tak z punktu widzenia stwierdzonych w postępowaniu, które je poprzedzało, zaszłości procesowych, jak i obowiązujących przepisów.

Przeprowadzona w ten sposób analiza zaskarżonego zarządzenia, dowodzi zaś jego pełnej trafności.

Nie ulega wszak wątpliwości, że przepis art. 545 § 2 k.p.k. wprowadza tzw. przymus adwokacko-radcowski dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi on od prokuratora. Oznacza to, że tylko wniosek o wznowienie postępowania, który dopełnia tego wymogu może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania. Skazany był świadomy tej regulacji, bowiem o obowiązku dochowania wynikłych z niej wymogów, został pouczone, a równocześnie wezwany do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania, poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata (k. 46 akt II AKo [...]). Przy czym te procesowe czynności zostały podjęte przez Sąd dopiero po tym, gdy wyznaczony – na wniosek skazanego – obrońca z urzędu przedstawił opinię o braku podstaw do wniesienia – w sprawie skazanego – wniosku o wznowienie postępowania (k. 36 i 42 – 43 w/w akt).

Skazany – w określonym terminie – wspomnianego braku formalnego wniosku nie usunął, a jedynie ponowił żądania wyznaczenia mu innego obrońcy z urzędu oraz „wznowienia postępowania w jego sprawie”.

Stąd też konieczne – z mocy przywołanych w podstawie prawnej zaskarżonego zarządzenia przepisów – stało się wydanie tego zarządzenia skoro nakazywały one wprost odmowę przyjęcia sporządzonego i podpisanego przez samego skazanego wniosku o wznowienie postępowania, jako niespełniającego (wspomnianych) wymogów formalnych.

Brak jest zatem podstaw – tak formalnych, jak i merytorycznych – do uznania zasadności zażalenia skazanego.

Z tych względów, postanowiono jak wyżej.

aw